

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **evropani.cz**, se sídlem Vysokoškolská 5, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2014, č. j. MV-17186-12/VS-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Předmět sporu**

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 8. 2014, č. j. MV-17186-12/VS-2014, dle § 8 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 1 a § 2 odst. 3 ve vazbě na § 4 písm. a) zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích (dále jen „ZoPS“), odmítl registrovat změny stanov politické strany evropani.cz.

Žalobce požadoval v rámci návrhu na změnu stanov nahrazení původního znění čl. 13 odst. 4 stanov textem: „Členem strany se může stát také zletilý a svéprávný občan Evropské unie s trvalým pobytem na území České republiky, a to způsobem podle odst. 1 až 3.“ Žalovaný s poukazem na znění čl. 20 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 42 odst. 1 až 3 tamtéž dospěl k závěru, že navrhovaná změna je v rozporu s § 1 odst. 1 a § 2 odst. 3 ZoPS. Svůj závěr odůvodnil tak, že pro posouzení věci je nerozhodné, že členství občana Evropské unie podmiňují stanovy trvalým pobytem na území ČR. Dle žalovaného je třeba vycházet z toho, že občanství Evropské unie nenahrazuje, ale jen doplňuje, státní činnost

členského státu. Právo cizince na účast v politických stranách není výslovně vyjádřené v žádné z mezinárodních smluv, jimiž byla Česká republika vázána.

Žalovaný dále uvedl, že státní občanství České republiky představuje důležitý prvek tuzemského politického systému. Omezení členství v politické straně je založeno na myšlence, že od určité skupiny obyvatel nacházející se na území státu, kteří mají k tomuto státu úzký vztah, se očekává jistý stupeň loajality s tímto státem a jeho ústavním pořádkem. Za tuto skupinu obyvatel žalovaný označil právě státní občany.

Žalovaný rovněž uvedl, že sdružování ve stranách a hnutích nelze srovnávat s výkonem volebního práva občanů jiných členských států EU s trvalým pobytem na území České republiky ve volbách do zastupitelstev obcí a do Evropského parlamentu. Volební právo občanů jiných členských států je garantováno § 4 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů, a zákonem č. 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu a o změně některých zákonů. Těmito zákony jsou implementovány směrnice 93/109/ES a 94/80/ES tak, že Česká republika garantuje výkon práva volit a být volen ve volbách do Evropského parlamentu a ve volbách do zastupitelstev obcí občanům Evropské unie (dále též „EU“) s bydlištěm v České republice za stejných podmínek jako státním občanům České republiky. Žalovaný proto posoudil návrh žalobce z hlediska § 4 písm. a) ZoPS, podle něhož nemohou vznikat a vyvíjet činnost strany a hnutí, jež porušují Ústavu České republiky a zákony, a musel provést nezbytný zásah ve smyslu § 8 odst. 1 téhož zákona.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 30. 9. 2014 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného. Dle žalobce rozhodnutí žalovaného porušuje mezinárodní závazky, které přijala Česká republika v souvislosti se svým členstvím v Evropské unii. Žalobce odkazuje na čl. 6 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „SEU“) a čl. 18, 20 odst. 2 písm. b) a 21 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“); žalobce mylně tuto smlouvu nazývá Smlouvou o Evropské unii, pozn. soudu) i čl. 5 Ústavy České republiky.

Žalobce dále uvádí, že politické strany mohou podávat kandidátní listiny v obecních volbách a ve volbách do Evropského parlamentu; ve druhém případě nemohou kandidátní listinu podat jiné subjekty než politické strany a hnutí. Ačkoli v obecních volbách mohou kandidátní listinu podávat i nezávislí kandidáti, volební zákon jim ukládá relativně vysoký počet podpisů občanů pro podání kandidátní listiny, tedy volební zákon jim ukládá podmínku, kterou neukládá politickým stranám.

Jelikož ve volbách do Evropského parlamentu mohou podávat kandidátní listiny jen politické strany a hnutí, mohou občané jiných členských států EU uplatnit své pasivní volební právo jediné jako nezávislí kandidáti v rámci kandidátní listiny některé z politických stran. Oproti občanům České republiky jsou proto znevýhodněni. Je totiž pro ně mnohem obtížnější se dostat na kandidátní listiny politické strany než pro jejich členy. Dále žalobce připomíná, že se nemohou podílet na jednání a rozhodování politické strany, která kandidátní listinu podává. Občané jiných členských států jsou znevýhodněni ze stejného důvodu i při obecních volbách, neboť musí při podání nezávislé kandidátní listiny splnit podmínku získání stanoveného počtu podpisů pro podporu kandidátní listiny, což členové politické strany nemusejí podstoupit. Žalobce přitom odkazuje na diskriminaci občanů jiných členských států

EU i dle čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv EU, podle něhož má každý právo na svobodu sdružovat se s jinými na všech úrovních, zejména pokud jde o záležitosti politické, odborové či občanské.

Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že státní občanství České republiky je důležitou podmínkou pro členství v politických stranách. Požadovaný stupeň loajality se státem zajišťuje ústavní pořádek České republiky dostatečně již tím, že řadu veřejných funkcí mohou vykonávat pouze občané České republiky. Závěry žalovaného jsou politické, nikoli právní úvahy. Žalobce považuje názor žalovaného za projev politického nacionalismu, který nebyl protiprávní na začátku 90. let minulého století, od kdy platí pozitivní právní úprava, ale byl překonán dalším politickým vývojem v České republice, především vstupem do EU. Žalobce poukazuje i na skutečnost, že odmítnutá změna stanov nepřipouštěla členství pro jakéhokoli cizince, ale pouze pro občany EU, kteří mají trvalý pobyt v České republice. Jejich trvalý pobyt je výsledkem svobodného rozhodnutí, ke kterému je mimo jiné nutně musely vést sympatie k České republice.

Závěrem žalobce napadá pozitivistický a restriktivní výklad čl. 20 odst. 1 a 2 Listiny. Podle tohoto výkladu nemají cizinci právo sdružovat se v politických stranách a hnutích, protože jim Listina toto právo výslovně nepřiznává. Žalobce naopak vychází z extenzivního výkladu daných ustanovení, který je založen na přirozenoprávním přístupu a je toho názoru, že k vyřešení problému členství občanů jiných členských států EU v politických stranách založených podle českého práva není nutná změna pozitivního práva, ale že postačí rozšiřující výklad ústavního a zákonného textu.

Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a žádné ze stran nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 2. 12. 2014, č. j. MV-17186-14/VS-2014, žalovaný předně popisuje registraci politické strany evropani.cz a průběh řízení o změně jejích stanov. Dále uvádí, že pro postup žalovaného ve věci změny stanov žalobce byla rozhodná právní úprava otázky členství ve smyslu ZoPS, kterou se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný se domnívá, že úprava členství v politických stranách upravená v ZoPS není v rozporu s čl. 22 odst. 1 SFEU. Evropská unie má pravomoc ve vztahu k volbám do Evropského parlamentu a k volbám do zastupitelstev obcí, naproti tomu nemá pravomoc zasahovat do regulace vnitrostátních politických stran nebo regulovat volby do zákonodárných sborů členských států. Proto je věcí vnitrostátního zákonodárství, jakým způsobem budou regulovány politické strany při úpravě podmínek, které se týkají otázky členství. Nelze přitom oddělovat členství v politických stranách ve vztahu k některým druhům voleb od ostatních činností těchto stran, neboť politické strany vykonávají svou činnost obvykle komplexně, bez ohledu na konkrétní druh voleb. Pokud by byl čl. 22 SFEU vykládán tak, že brání právní úpravě členského státu, podle které je členství v politické straně vázáno na podmínku českého státního občanství z důvodu, že tato podmínka staví kandidáty – občany jiných členských států do méně výhodné pozice při výkonu pasivního volebního práva, představovalo by to zásah do oblastí politického života, které nespádají do působnosti EU.

Žalovaný odkazuje na čl. 4 odst. 2 SEU, který stanoví „Evropská unie ctí rovnost členských států před smlouvami a jejich národní identitu, která spočívá v jejich základních politických a ústavních systémech, včetně místní a regionální samosprávy“ a dále uvádí, že

působení politických stran je jedním ze základů politického systému České republiky, jak vyplývá z čl. 5 Ústavy a čl. 20 odst. 2 Listiny. V této souvislosti je nutno dle žalovaného odmítnout výtku žalobce, který uvádí, že úvaha ministerstva, v níž je poukazováno na to, že státní občanství České republiky jako podmínka pro členství v politické straně, resp. pro založení politické strany, představuje velmi důležitý prvek tohoto systému, je „úvahou politickou, nikoli právní“. Dle žalovaného není na místě domněnka žalobce o politické úvaze ministerstva a rovněž není na místě názor žalobce, že „k vyřešení problému členství občanů ostatních členských států EU v politických stranách založených podle českého práva není nutná změna pozitivního práva, ale že postačí rozšiřující výklad ústavního a zákonného kontextu“. Žalovaný přitom trvá na tom, že mu nepřísluší rozhodovat odchylně od zákonné úpravy a uvádí, že faktické údaje týkající se voleb do Evropského parlamentu a do zastupitelstev obcí dokazují, že aplikace české právní úpravy nepředstavuje překážku pro výkon pasivního volebního práva jak do Evropského parlamentu, tak do zastupitelstev obcí.

K volbám do Evropského parlamentu zejména poukazuje na skutečnost, že ačkoli kandidátní listiny mohou při volbách do Evropského parlamentu podávat pouze politické strany, hnutí a jejich koalice, mohou tyto subjekty na svoji kandidátní listinu navrhnout i kandidáty bez politické příslušnosti. K volbám do zastupitelstev obcí zejména dodává, že kandidátní listinu mohou podávat i jiné subjekty než politické strany, hnutí a jejich koalice, a to v podobě nezávislých kandidátů nebo jejich sdružení. Přitom kandidatura na kandidátní listině politické strany není podmíněna členstvím v této politické straně.

Závěrem žalovaný uvádí, že nespatřuje v ustanoveních ZoPS žádné porušení unijního práva, protože žádný právní předpis EU výslovně nestanovuje povinnost členským státům, aby umožnily občanům z jiných členských států EU zakládat politické strany v členském státě bydliště a stát se jejich členy. Tento zákon přitom vychází z ústavního pořádku České republiky.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítnul.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.

Žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že v přípise ze dne 21. 7. 2014 žalobce požádal žalovaného o změnu stanov, kterou přijal republikový výbor politické strany evropani.cz na své schůzi konané dne 8. 7. 2014, a to čl. 13 odst. 4 stanov, který chtěl žalobce nahradit textem: „Členem strany se může stát zletilý a svéprávný občan Evropské unie s trvalým pobytem na území České republiky, a to způsobem podle odst. 1 až 3.“

Předmětem sporu je posouzení právní otázky, zda platná právní úprava (právo EU, ústavní pořádek České republiky a ZoPS) umožňuje, aby členy tuzemských politických stran byli i občané jiných členských států EU.

Podle čl. 5 Ústavy „[p]olitický systém je založen na svobodném a dobrovolném vzniku a volné soutěži politických stran respektujících základní demokratické principy a odmítajících násilí jako prostředek k prosazování svých zájmů“.

Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy „Soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou“.

Podle čl. 20 odst. 2 Listiny „[o]bčané mají právo zakládat též politické strany a politická hnutí a sdružovat se v nich“.

Podle čl. 21 odst. 3 Listiny „[v]olební právo je všeobecné a rovné a vykonává se tajným hlasováním. Podmínky výkonu volebního práva stanoví zákon“.

Podle výkladového čl. 42 odst. 1 Listiny „[p]okud používá pojmu "občan", rozumí se tím státní občan České a Slovenské Federativní Republiky“.

Podle čl. 42 odst. 2 Listiny „[c]izinci používají v České a Slovenské Federativní Republice lidských práv a základních svobod zaručených Listinou, pokud nejsou přiznána výslovně občanům.“

Podle § 1 odst. 1 ZoPS „[o]bčané mají právo se sdružovat v politických stranách a v politických hnutích (dále jen "strany a hnutí"). Výkon tohoto práva slouží občanům k jejich účasti na politickém životě společnosti, zejména na vytváření zákonodárných sborů a orgánů vyšších územních samosprávných celků a orgánů místní samosprávy. Zvláštní zákony stanoví, ve kterých případech je výkon tohoto práva omezen“.

Podle § 2 odst. 3 ZoPS „[č]lenem strany a hnutí může být občan starší 18 let, může být však členem pouze jedné strany nebo hnutí“.

Soud s ohledem na citovaná ustanovení konstatuje, že v ústavněprávní rovině České republiky není občanům jiných členských států EU zaručeno právo sdružovat se v politických stranách. Naopak, právo občanů sdružovat se v politických stranách je garantováno pouze státním občanům České republiky.

Soud dále poukazuje na skutečnost, že příslušná ustanovení ZoPS provádějí čl. 42 odst. 1 Listiny, z nich vyplývá, že členství v politické straně není umožněno právníckým osobám a cizincům. Konkrétně je tak dle § 2 odst. 3 ZoPS členství v politických stranách garantováno pouze občanům starším 18 let a každý může být členem pouze jedné politické strany.

Jelikož ZoPS provádí ustanovení Listiny o členství v politických stranách, je soud toho názoru, že pojem *občan* v obou předpisech musí být vykládán stejně, tedy ve smyslu státního občana České republiky.

Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že „[p]rávní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Podle platného práva České republiky tedy není možné připustit, aby členem české politické strany byli i občané jiných členských států EU, protože by tím byl založen obsahový rozpor dvou právních předpisů, které sdílí stejný hodnotový základ.

Pokud se žalobce dožaduje přirozenoprávního přístupu při výkladu čl. 20 odst. 2 Listiny, soud poukazuje na dikci čl. 42 odst. 1 a 2 Listiny, který osobní rozsah pojmu občan jednoznačně vykládá toliko ve smyslu státních občanů České republiky. Soud se tak nemůže s ohledem na čl. 95 odst. 1 Ústavy od těchto ustanovení, jejichž obsah je jednoznačně definován, odchýlit.

Soud se dále zabýval i otázkou, zda je na řešený případ možné vztáhnout unijní právo, tedy zda lze eurokonformním výkladem rozšířit pojem občan i na občany jiných členských států EU.

Podle čl. 18 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) „[v] rámci použití Smluv, aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, je zakázána jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti“.

Podle čl. 20 odst. 2 písm. b) SFEU „[o]bčané Unie mají práva a povinnosti stanovené Smlouvami. Mají mimo jiné: právo volit a být volen ve volbách do Evropského parlamentu a v obecních volbách v členském státě, v němž mají bydliště, za stejných podmínek jako státní příslušníci tohoto státu“.

Podle čl. 22 odst. 1 SFEU „[k]aždý občan Unie mající bydliště v členském státě, jehož není státním příslušníkem, má právo volit a být volen v obecních volbách v členském státě, v němž má bydliště, za stejných podmínek jako státní příslušníci tohoto státu. Toto právo je vykonáváno v souladu s podrobnou úpravou přijatou Radou zvláštním legislativním postupem a po konzultaci s Evropským parlamentem jednomyslně; tato úprava může stanovit výjimky tam, kde je to odůvodněno zvláštními obtížemi některého členského státu“.

Podle čl. 22 odst. 2 SFEU „[a]niž je dotčen čl. 223 odst. 1 a pravidla přijatá k jeho provedení, má každý občan Unie mající bydliště v členském státě, jehož není státním příslušníkem, právo volit a být volen ve volbách do Evropského parlamentu v členském státě, v němž má bydliště, za stejných podmínek jako státní příslušníci tohoto státu. Toto právo je vykonáváno v souladu s podrobnou úpravou přijatou Radou jednomyslně zvláštním legislativním postupem a po konzultaci s Evropským parlamentem; tato úprava může stanovit výjimky tam, kde je to odůvodněno zvláštními obtížemi některého členského státu“.

Podle čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie „[v] oblasti působnosti Smluv, a aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, se zakazuje jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti“.

Soud předem konstatuje, že soudy členských států i správní orgány jsou povinny vykládat a aplikovat vnitrostátní právo podle judikatury Soudního dvora (rozsudek ze dne 15.

12. 1976, *Simmenthal*, C-35/76; rozsudek ze dne 10. 4. 1984, *Von Colson*, C-14/83; rozsudek ze dne 22. 6. 1989, *Constanzo*, C-103/88 atd.) takovým způsobem, aby dosáhly výkladu souladného s unijním právem (srov. např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS; ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009-83; ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 291/2015-21). Pokud by byl vnitrostátní předpis zcela v rozporu s unijní normou a rozdíl by nebylo možné překlenout výkladem, bylo by na místě uplatnit přímý účinek unijního práva. Nicméně, využití těchto zásad aplikace unijního práva předpokládá, že řešená věc se nachází v aplikačním rámci unijního práva. Jinými slovy, unijní právo se aplikuje pouze v mezích působnosti Evropské unie.

V nyní posuzovaném případě unijní právní úprava garantuje všem občanům členských států EU, kteří mají na území České republiky bydliště, volební právo v obecních volbách a volbách do Evropského parlamentu. Unijní právní úprava však žádným způsobem neupravuje institut politických stran, případně podmínky členství v politických stranách. Ze samotné existence volebního práva nelze dovodit možnost občanů jiných členských států EU být členem tuzemské politické strany. Soud zejména poukazuje na skutečnost, že výkon aktivního i pasivního práva není nikterak podmíněn členstvím v politické straně. Právní úprava volebního práva a politických stran se tak sice vztahuje ke společnému jmenovateli – správě věcí veřejných, do značné míry je však mimoběžná.

Soud také poukazuje na skutečnost, že působnost Evropské unie se vztahuje pouze na volby do Evropského parlamentu a do obecních zastupitelstev. Evropská unie však nemá žádné kompetence ve vztahu k regulaci politických stran v členských státech a nemůže zasahovat ani do jiných voleb (tj. voleb do zákonodárných sborů a orgánů vyšších územních samosprávných celků). Je proto výlučně v pravomoci každého členského státu, aby si podle historického a kulturního kontextu a společenských potřeb nastavil právní rámec týkající se práva politických stran i voleb do zákonodárných sborů a orgánů vyšších samosprávných celků.

Nelze ztotožňovat nebo zaměňovat věcně omezené volební právo občanů jiných členských států EU s bydlištěm na území České republiky s členstvím v politické straně. Členství v politické straně má neomezený rozsah ve vztahu ke všem typům voleb na území České republiky a je s ním spojeno právo účastnit se politických debat ve vztahu ke všem sférám politického rozhodování. Soud rovněž poukazuje na skutečnost, že existence politických stran a členství v jejich strukturách je dle čl. 5 Ústavy spojeno s vnitrostátním politickým systémem, potažmo nelze pro něj vydělovat speciální unijní dimenzi.

Soud rovněž poukazuje na skutečnost, že dle § 1 odst. 1 ZoPS platí, že výkon práva sdružovat se v politických stranách a v politických hnutích slouží občanům k jejich účasti na politickém životě společnosti, zejména na vytváření zákonodárných sborů a orgánů vyšších územních samosprávných celků a orgánů místní samosprávy. Evropská úprava však má jiný věcný rozsah, kterému neodpovídá smysl politických stran v kontextu státního zřízení České republiky. Členství občanů jiných členských států EU v tuzemských politických stranách tak nelze dovodit ani s ohledem na skutečnost, že účelem tuzemských politických stran je i vytváření zákonodárných sborů a orgánů vyšších územních samosprávných celků, kterého se však občané jiných členských států EU nemohou žádným způsobem účastnit.

S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že otázka regulace politických stran a členství v těchto politických stranách nespadá do kompetence Evropské unie, a proto se předložený případ nachází zcela mimo aplikační rámec unijního práva. Pojem občan

v ZoPS tak nelze vykládat jakkoli eurokonformním způsobem nebo ho extenzivně vykládat ve smyslu občan Evropské unie. Unijní občanství je speciální institut zahrnující určitá práva, která jsou výslovně uvedena v unijních předpisech. Členství ve vnitrostátních politických stranách přitom není právem, které by vyplývalo z unijního práva, a nepatří ani mezi zvláštní práva, která jsou spojena přímo s institutem unijního občanství.

Skutečnost, že některé členské státy Evropské unie za určitých podmínek či bez jakýchkoli podmínek umožňují členství v národních politických stranách i cizincům, není právním argumentem pro to, aby mohl být pojem občan uvedený v ZoPS vykládán široce jako občan EU. Jedná se o argument, ke kterému nemůže soud s ohledem na čl. 95 odst. 1 Ústavy přihlížet. Politický rozměr posuzované věci může tak nanejvýš sloužit pouze jako inspirace pro tuzemského zákonodárce, na jehož výlučném uvážení je normativní regulace českých politických stran. Soud se rovněž nezabýval otázkou loajality členů politických stran ve vztahu k České republice, protože se jedná o neprávní argumentaci, která nemá oporu v ZoPS. Podstatná je právě skutečnost, že ZoPS členství občanů jiných členských států EU v tuzemských politických stranách neumožňuje.

Soud konstatuje, že SFEU a Listina základních práv EU sice zakazují jakoukoli diskriminaci na základě státního občanství, avšak zákaz diskriminace platí pouze „v oblasti působnosti Smluv“, tedy v aplikačním rámci unijního občanství. Členství v politických stranách, byť s volebním právem částečně souvisí, je však mimo dosah daného aplikačního rámce a unijní požadavky na něj nedosahují. Nepřípadné jsou proto žalobcovy argumenty týkající se uplatňování pasivního volebního práva, které se dovolávají zákazu diskriminace. Aby mohl žalovaný registrovat výše popsanou změnu stanov žalobce, musel by ZoPS umožňovat občanům jiných členských států EU sdružovat se v tuzemských politických stranách, takovou právní úpravu však ZoPS neobsahuje.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.